

John Marrs

Suflete pereche

Traducere din engleză de Mihaela Apetrei

Capitolul 1

MANDY

Mandy se uita țintă, cu respirația tăiată, la poza de pe ecranul computerului.

Dezbrăcat până la brâu, bărbatul tuns scurt, cu părul șaten-deschis, poza pe o plajă stând cu picioarele larg desfăcute; își lăsase în jos, spre talie, partea superioară a costumului de neopren. Ochii îi străluceau în cea mai limpede nuanță de albastru. Zâmbetul uriaș dezvelea două rânduri perfect aliniat de dinți albi, iar Mandy aproape că putea să guste apa sărată care i se prelingea de pe piept pe placa de surfing așezată la picioare.

„Oh, Dumnezeu!“, a șoptit ea pentru sine, lăsând să-i scape o răsuflare lungă pe care nici nu-și dăduse seama cât o ținuse în piept. A simțit că o furnică buricele degetelor și că-i iau foc obrazii și s-a întrebat cum naiba o să reacționeze trupul ei când îl va întâlni în persoană, dacă pătea așa ceva doar la vederea unei fotografii.

Cafeaua din paharul de plastic se răcise, dar a băut-o totuși până la capăt. A făcut o captură de ecran cu fotografia și a adăugat-o apoi într-un folder nou creat pe desktop,

intitulat „Richard Taylor”. A aruncat o privire prin birou ca să verifice dacă se uita careva la ce face, dar nu-i dădea nimeni atenție.

Mandy a mers apoi în josul ecranului, să se mai uite și la alte fotografii din albumul lui de pe Facebook, denumit „În jurul lumii”. Categorical, călătorise mult, a observat Mandy, și fusese în locuri pe care ea le văzuse doar la televizor sau în filme. În multe fotografii bărbatul se afla în baruri, pe drumuri sau în temple, pozând lângă repere turistice, bucurându-se de plaje aurii și ape săltărețe. Rareori era de unul singur. Îi plăcea că tipul părea să fie genul sociabil.

Curioasă, a mers în urmă în postările lui, de când își făcuse cont în rețeaua de socializare, în ultimii ani de liceu, trecând apoi prin cei trei ani de facultate. I se părea atrăgător chiar și pe când era doar un adolescent îngrămădit.

După o oră și jumătate de puricat aproape întreaga istorie online a acestui străin arătos, Mandy a intrat și pe contul lui de Twitter, ca să vadă ce anume simțise nevoia să împărtășească lumii. Dar el nu se agitase decât pentru mărirea și decăderea lui Arsenal în Premier League, întrerupându-se ocazional doar pentru preluarea unor postări cu animale ce cădeau peste obstacole sau se izbeau de ele.

Se părea că interesele lor diferă substanțial și Mandy se întreba exact care era motivul pentru care fuseseră Potrivțiți și ce ar putea avea în comun. Apoi și-a amintit că nu mai avea nevoie de modul de gândire necesar pentru folosirea site-urilor sau aplicațiilor de dating; Potrivește-ți ADN-ul se baza pe biologie, chimie și știință — nimic din ceea ce ar fi putut înțelege ea. Dar avea încredere deplină, ca milioane și milioane de atâția alții.

Mandy a trecut apoi la profilul de LinkedIn al lui Richard, care i-a arătat că, de când absolvise Worcester University, cu doi ani în urmă, lucrase ca antrenor personal într-un oraș, la vreo 65 de kilometri de al ei. Nu era de mirare că avea un trup așa de bine lucrat, s-a gândit ea, imaginându-și cum l-ar simți deasupra ei.

Nu mai pusese piciorul într-o sală de sport din perioada în care abia se angajase, cu un an în urmă; atunci, surorile ei insistaseră că trebuie să înceteze să se mai plângă de căsnicia ei ratată și să înceapă să se concentreze pe recuperare. O trimiseseră cu forța la spa, într-un hotel din apropiere, unde fusese masată, jumulită, pigulită, apăsată cu pietre fierbinți, bronzată și iar masată, până când orice gând despre fostul soț fusese alungat din fiecare nod dureros din spate și din umeri și din fiecare por astupat al pielii. Abonamentul la sală venise împreună cu promisiunea că se va ține de programul pe care îl alcătuiseră special pentru ea. Încercarea de a se convinge să facă sport regulat devenise un fel de rutină săptămânală, dar abonamentul îl plătise oricum.

Începu să-și imagineze cum ar arăta copiii ei cu Richard și se întreba dacă ar moșteni ochii albaștri ai tatălui lor sau ochii ei căprui; dacă ar avea părul negru și pielea măslinie ca a ei sau părul blond și pielea lui palidă. S-a trezit zâmbind.

— Cine-i ăsta?

— Isusel! a țipat Mandy.

Vocea din spatele ei o făcuse să sară ca arsă.

— M-ai speriat de moarte.

— Păi atunci n-ar trebui să te uiți la pornache în timpul serviciului.

Olivia a râs și i-a oferit o bomboană dintr-o punguță de Haribo. Mandy a refuzat, dând din cap.

— Nu era pornache, tipul e un prieten vechi.

— Da-da, cum zici tu. Stai totuși cu ochii pe Charlie, vrea de la tine niște cifre de vânzări.

Mandy și-a dat ochii peste cap și apoi s-a uitat la ceasul din colțul ecranului. A realizat că dacă nu se apucă de treabă va sfârși prin a-și lua de lucru acasă. A apăsăsat pe micul „x” roșu din colț și a blestemat contul de Hotmail care presupusese că mesajul de confirmare de la Potrivește-ți ADN-ul era spam. Stătuse în secțiunea „junk” timp de șase săptămâni, până când îl descoperise, din întâmplare, în acea după-amiază devreme.

— Mandy Taylor, soția lui Richard Taylor; încântată să vă cunosc, a șoptit ea.

A observat că răsucea absentă o verighetă imaginară de pe inelarul stâng.

Capitolul 2

CHRISTOPHER

Christopher s-a foit pe toate părțile până când și-a găsit o poziție confortabilă în fotoliu.

Și-a așezat coatele în unghi de 90 de grade pe brațele fotoliului și a tras adânc în piept mirosul husei de piele. Femeia nu s-a zgârcit la calitate, și-a spus el, încredințat, după mirosul și atingerea materialului, că fotoliul nu fusese cumpărat de la vreun magazin de duzină de pe bulevard.

Cât timp ea a rămas în bucătăria de alături, Christopher a aruncat o privire prin apartament. Fata locuia la parterul unei clădiri victoriene impecabil restaurate care, judecând după vitraliul de deasupra ușii de la intrare, slujise cândva drept mănăstire. I-a admirat gustul în alegerea ornamentelor de ceramică aranjate pe rafturi clădite de-a dreptul în pereți, în jurul porțiunii proeminente de zid unde fusese încastrat șemineul deschis. Dar alegerile ei în ceea ce privește literatura lăsau mult de dorit. A strâmbat din nas la vederea operelor cartonate ale lui James Patterson, Jackie Collins și J.K. Rowling.

În altă parte a încăperii se afla o măsuță butucănoasă de cafea, în centrul căreia fusese așezată, alături de două telecomenzi, și o tavă pătrată îmbrăcată în piele întoarsă. În jurul ei erau perfect rânduite patru naproane asortate. Înclinația ei pentru simetrie l-a făcut să se simtă ușurat.

Christopher și-a trecut limba peste dinți și a dat de o așchie de fistic captivă între incisivul lateral și canin. Fiindcă n-a reușit s-o disloce, a încercat cu unghia, însă tot n-a putut s-o miște din loc, așa că și-a pus în minte să nu uite să caute în baia ei niște ață dentară, înainte de a pleca. Puține lucruri îl iritau mai tare decât o bucată de mâncare rămasă captivă între dinți. Odată chiar plecase de la o întâlnire fix în mijlocul prânzului, fiindcă fetei îi rămăsese între dinți o bucată de kale.

O vibrație venind din buzunarul pantalonilor i-a gădilat vintrele; nu era o senzație cu totul neplăcută. Ca regulă, Christopher era destul de riguros în a-și închide telefonul atunci când era cazul și nu-i putea suferi pe cei care nu-l tratau cu aceeași politețe. Dar astăzi făcuse o excepție.

A scos telefonul și a citit mesajul de pe ecran; era un e-mail de la Potrivește-ți ADN-ul. Și-a amintit că în urmă cu câteva luni le trimisese, într-o doară, un test de salivă, dar nu primise vreo Potrivire în baza de date. Până acum. Mesajul întreba dacă dorea să plătească pentru a primi coordonatele de contact ale acestei persoane. *Oare vreau?* și-a spus el. *Chiar vreau?* A lăsat telefonul deoparte și s-a gândit la cum arată Potrivirea lui, înainte de a apuca să decidă că era nepotrivit să se gândească la o a doua femeie cât timp se afla încă în compania primei.

S-a ridicat în picioare și s-a întors în bucătărie, unde a găsit-o așa cum o lăsase cu câteva minute mai devreme,

întinsă pe spate pe dalele reci ale podelei, cu lațul încă înfășurat în jurul gâtului. Nu mai sângera, ultimele picături se adunaseră pe lângă gulerul bluzei.

A scos din haină un aparat de fotografiat Polaroid și a făcut două poze identice ale chipului femeii, apoi a așteptat calm să se dezvolpeze. Le-a băgat pe amândouă într-un plic A5 din carton tare, pe care l-a strecurat în buzunarul de la jachetă.

Apoi Christopher a strecurat instrumentarul la loc în rucsac și a plecat, așteptând să iasă din întunericul grădini înainte să-și scoată papucii de plastic, masca și cagula.

Capitolul 3

JADE

Jade a zâmbit când a văzut mesajul lui Kevin fluturându-i pe ecranul telefonului mobil.

„Seara bună, frumoaso, ce faci?“, scria el. Îi plăcea felul în care Kevin își începea mereu mesajele cu aceeași propoziție.

„Sunt bine, mulțumesc“, a replicat ea și a adăugat un emoticon zâmbitor. „Totuși, mă simt sleită.“

„Îmi pare rău că nu ți-am dat mesaj mai devreme. Am avut o zi plină. Nu te-ai supărat pe mine, nu-i așa?“

„Ba da, m-am supărat un pic, dar știi și tu ce nesimțită morocănoasă pot fi uneori. Tu ce-ai făcut?“

Pe ecran a apărut o poză cu un hambar de lemn și un tractor sub soarele strălucitor și încins. În hambar aproape că a putut vedea vitele închise îndărătul barelor metalice și echipamentul de muls atașat de ugere.

„Am reparat acoperișul grajdului. Nu că ne-am aștepta să plouă deja, dar dacă tot puteam să-l facem, l-am făcut. Tu?“

„Sunt în pat, în pijama, și mă uit la hotelurile alea ciudate de pe site-ul Lonely Planet de care mi-ai zis.“ Jade a

pus laptopul pe podea și a ridicat privirea spre panoul unde afișase locurile pe care voia să le viziteze.

„Nu-i așa că sunt uimitoare? Trebuie să călătorim prin lume și să le vedem împreună, într-o bună zi.“

„Aproape că mă fac să-mi doresc să-mi fi luat un an liber după facultate și să plec cu rucsacul în spinare cu gașca.“

„Și de ce n-ai plecat?“

„Asta-i o întrebare tâmpită rău — de unde vin eu, banii nu cresc în copac.“

Măcar de-ar fi crescut, s-a gândit ea. Mama și tatăl ei nu erau avuți și fusese nevoită să-și plătească singură studiile. Avea de plătit un împrumut pentru studii mare cât China, în timp ce colegile ei de apartament din facultate plecaseră să-și trăiască visul și să călătorească în State. Fierbea când vedea în actualizările constante de pe Facebook fotografii în care se distrau fără ea.

„Îmi pare rău că trebuie s-o tai așa, iubire, dar tata vrea să-l ajut să dea de mâncare vitelor. Îmi dai un mesaj mai încolo?“

„Faci mișto de mine?“, a replicat Jade, enervată că avuseseră așa de puțin timp după ce așteptase toată seara să stea de vorbă cu el.

„Te iubesc, xxx“, i-a scris Kevin.

„Da, bine“, a răspuns ea și a pus telefonul jos. O clipă mai târziu l-a ridicat și a scris și ea: „Și eu te iubesc. Xxx.“

Jade s-a descotorosit de plapuma groasă și și-a așezat telefonul pe pad-ul de încărcare aflat pe noptieră. S-a uitat în oglinda înaltă cât ea, în a cărei ramă stăteau înfipite fotografiile prietenelor plecate în călătorii, și a promis să-și reducă cearcănele din jurul ochilor albaștri dormind mai mult și bând mai multă apă. Și-a notat în minte ca în

weekend să-și tundă un pic buclele roșcate și să-și dea cu un spray autobronzant. Se simțea întotdeauna mai bine când pielea ei palidă prindea un pic de culoare.

S-a strecurat iar în pat și s-a întrebat cât de diferită ar fi fost viața ei dacă și-ar fi luat acel an de pauză, împreună cu prietenele. Poate că i-ar fi dat curaj să ignore presiunea părinților ei de a se întoarce în Sunderland după cei trei ani la Loughborough. Fiind prima din familie căreia i se oferise un loc la facultate, ai ei nu puteau înțelege de ce angajatorii nu-i băteau la ușă cu oferte de job imediat ce absolvise. Și din moment ce facturile de la cardul de credit și ratele de la împrumut începuseră să curgă, nu prea avusese altă șansă decât fie să-și declare falimentul personal la 21 de ani, fie să se mute înapoi în casa părintească aflată într-un lung șir de case gemene, de unde sperase că a scăpat.

Îi dispăcea profund persoana furioasă și frustrată care devenise, dar nu știa cum să schimbe lucrul acesta. Le reproșa alor ei faptul că o făcuseră să se întoarcă aici și începuse să se îndepărteze de ei. Când a reușit să-și închirieze propriul apartament, abia dacă-și mai vorbeau.

Tot pe ei îi învinuia și de eșecul ei de a avansa într-o carieră în turism și călătorii, și pentru că o făcuseră să-și trăiască zilele îndărătul recepției dintr-un hotel de vacanță. Acest job n-ar fi trebuit să fie decât o scurtă pauză în viața ei profesională, dar undeva, pe tot parcursul ăsta, devenise regula. Jade se săturase să fie atât de furioasă cu toată lumea și tânjea să se întoarcă la viața pe care o visase.

Singurele raze de soare în aceste Zile ale Cârțiței erau conversațiile cu bărbatul găsit pentru ea de Potrivește-ți ADN-ul. Kevin.

A zâmbit reținut către cea mai recentă fotografie a lui Kevin, care o privea din rama ei, de pe un raft al bibliotecii. Bărbatul avea părul și sprâncenele de un blond-deschis, aproape alb, și un zâmbet larg care se întindea de la o ureche la alta; trupul lui bronzat era slab, dar musculos. Nici dacă ar fi vrut, nu l-ar fi putut inventa.

De-a lungul celor șapte luni de când tot vorbeau, Kevin nu-i trimisese decât câteva poze, dar, din momentul în care vorbiseră prima dată la telefon și Jade simțise tremurul despre care citise prin reviste, fusese sigură că nu exista pe lume bărbat care să i se potrivească mai bine.

Soarta e uneori foarte ticăloasă, a hotărât ea, fiindcă îi așezase Potrivirea de cealaltă parte a lumii, în Australia. Poate că într-o zi îl va întâlni, dacă-și va permite vreodată asta.